

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 11. studenoga 2020. [\[Multimedia\]](#)

Ustrajna molitva

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Nastavljamo kateheze o molitvi. Netko mi je rekao da previše govorim o molitvi, da to nije potrebno. Da, potrebno je! Jer ako ne molimo, nećemo imati snage ići naprijed u životu. Molitva je kao kisik života. Molitvom na sebe privlačimo prisutnost Duha Svetoga koji nas uvijek vodi naprijed. I zato puno govorim o molitvi.

Isus je dao primjer neprekidne, ustrajno prakticirane molitve. Neprestani dijalog s Ocem, u tišini i sabranosti, uporište je cijelog Njegova poslanja. Evanđelja nam donose i Njegove poticaje učenicima: da mole ustrajno, neumorno. Katekizam podsjeća na tri prispodobe sadržane u Evanđelju po Luki, koje ističu ovu karakteristiku molitve (usp. KKC 2613).

Molitva, prije svega, mora biti uporna, ustrajna: poput čovjeka iz prispodobe koji, jer mora primiti gosta koji je iznenada stigao, usred noći odlazi i kuca prijatelju na vrata i moli kruha. Prijatelj odgovara: „Ne!“, jer već je u krevetu, ali ovaj ustraje i ustraje dok ga ne prisili da ustane i dadne mu kruh (usp. Lk 11, 5 – 8). Ali, Bog je strpljiviji od nas i tko s vjerom i ustrajnošću kuca na vrata Njegova Srca, ne ostaje razočaran. Naš Otac dobro zna što trebamo; uporno ustrajanje ne služi tomu da bismo ga o čemu obavijestili ili u nešto uvjerali, već kako bi to u nama potaknulo želje i očekivanja.

Druga je prispodoba o udovici koja se obraća sudcu kako bi joj pomogao u postizanju pravde. Ovaj je sudac beskrupulozan čovjek, ali na kraju, ogorčen ustrajnošću udovice, odlučuje udovoljiti joj (usp. Lk 18, 1 – 8). Ova prispodoba daje nam razumjeti da vjera nije trenutačni ushit, već hrabra spremnost zazivanja Boga, čak i „u raspravi“ s Njim, ne povlačeći se pred zlom i nepravdom.

Treća prispodoba prikazuje farizeja i carinika koji odlaze u Hram na molitvu. Prvi se obraća Bogu hvaleći se svojim zaslugama; drugi se osjeća nedostojnim, čak i da uđe u svetište. Međutim, Bog ne sluša molitvu oholih, dok uslišava ponizne (usp. Lk 18, 9 – 14). Nema istinske molitve bez duha poniznosti.

Nauk Evanđelja jasan je: uvijek moramo moliti, čak i kad se sve čini uzaludnim, kad nam izgleda da je Bog gluh i nijem, kad nam se čini da gubimo vrijeme. Čak i ako se nebo zacrni, kršćanin ne prestaje moliti. Njegova molitva ide ruku pod ruku s vjerom. Vjera, u mnogim danima našeg života, može izgledati kao iluzija, besplodan napor. Ali, prakticiranje molitve znači prihvaćanje ovog napora. Brojni su svetcu iskusili noć vjere i Božju šutnju, i bili su ustrajni.

U tim noćima vjere – tko moli, nikad nije sâm. Zapravo, Isus nije samo svjedok i učitelj molitve, On je više. Prihvata nas u svojoj molitvi, tako da se možemo moliti u Njemu i po Njemu. To je djelo Duha Svetoga. Zbog toga nas Evanđelje poziva da molimo Oca u Isusovo ime. Sveti Ivan prenosi ove Gospodinove riječi: „Što god zaištete u moje ime, učinit ću, da se proslavi Otac u Sinu“ (Iv 14, 13). Katekizam objašnjava da se „sigurnost da će nam molitva biti uslišana temelji na Isusovoj molitvi“ (KKC 2614). Daje krila koja je čovjekova molitva oduvijek željela posjedovati.

Kako se ovdje ne sjetiti riječi iz Psalma 91, pune povjerenja, koje izviru iz srca koje se svemu nada od Boga: „Svojim će te krilima zaštititi i pod njegova ćeš se krila skloniti: Vjernost je njegova štita i obrana! Nećeš se bojati strašila noćnoga ni strelice što leti danju, ni kuge što se šulja kroz tmine, ni pošasti što hara o podne.“ (Ps 91, 4 – 6). U Kristu se ispunja ova predivna molitva, u Njemu ona pronalazi svoju punu istinu. Naše bi molitve bez Isusa bile izložene opasnosti da se svedu na ljudske napore, uglavnom osuđene na neuspjeh. On je na sebe uzeo svaki vapaj, svaki jecaj, svako veselje, svaku molbu, svaku ljudsku molitvu.

Krist nam je sve, čak i u našem molitvenom životu. To potvrđuje sv. Augustin prosvjetljujućim izrazom, koji nalazimo i u Katekizmu: Isus „moli za nas kao naš svećenik; moli u nama kao naša glava; mi mu se molimo kao svome Bogu. Prepoznamo stoga u Njemu naše glasove i u nama Njegov glas“ (KKC 2616). I zbog toga – kršćanin koji moli, ne boji se ničega.